

opusdei.org

“Eucaristia i vida cristiana”, nou llibre de Mons. Xavier Echevarría

En els últims dies de l'any de l'Eucaristia, apareix aquesta nova obra del prelat de l'Opus Dei editada en català per Albada i en castellà per Rialp.

01/10/2005

Després de "Itinerarios de vida cristiana" i "Getsemaní", Mons. Xavier Echevarría acaba de publicar un llibre sobre l'Eucaristia. Duu per

títol "Eucaristia i vida cristiana", i el seu objecte, en paraules de l'autor, és: ..."intentar endinsar-nos amb major fondària en l'actualitat de l'encarnació, en aquest passar de Jesús per la terra per a conversar amb els homes. També és una invitació a aprofundir amb agraïment en la meravellosa realitat d'ésser fills de Déu".

Oferim a continuació alguns fragments d'aquest llibre.

"Aquí teniu el nostre Déu"

El cristianisme és proximitat de Déu a l'home; comporta amistat, tracte, intimitat de l'home amb Déu; expressa la familiaritat d'un fill amadíssim, acollit amb alegria inexpressable, amb músiques, festes, i un gran banquet (cf. Lc 15, 22-24). Aquesta realitat, de contingut sobretot espiritual, té també una dimensió sensible, que troba el seu fulcre en la carn del Crist.

«La Paraula es va fer home», escriu sant Joan (Jn 1, 14), resumint tot el disseny de salvació que el Pare ha fixat per mitjà de la seva Paraula. La proximitat de Déu no significa només que Ell ho mogui i ho governi tot; l'Aliança no es limita només a un pacte jurídic, del qual es conserven alguns papers com a testimoniats. Comporta proximitat personal que s'ha fet sensible, tangible. El Fill de Déu ha assumit la nostra naturalesa i des d'aleshores «la carn és polleguera de la salvació», amb paraules de Tertul·lià

Aprendre a estimar

Cal que mirem amb sinceritat el propi interior, que anem al fons de les situacions o reaccions, i reconèixer que la qüestió es redueix en definitiva a un problema de correspondència. L'amor constitueix la substància de la felicitat: estimar i saber-se estimats componen l'única

resposta veritable a les ànsies
últimes del cor humà. I, en definitiva,
cerquem aquesta finalitat en tot el
que ens ocupa: un "amor" que no
mori, que no passi, que no traeixi,
que sadolli l'ànima.

Agustí d'Hipona ho va deixar escrit
amb frase brevíssima: «Pondus
meum, amor meus». El meu amor és
el meu pes, allò que em transmet
solidesa, allò que m'atreu i m'exalta,
em confereix alçada i fondària,
l'origen de la meva pau.

També ho va proposar amb la
consideració que el nostre cor està
inquiet fins que descansa en Déu:
perquè només en Ell es troba la
veritable caritat que proporciona
densitat i sentit a tot, que deslliura de
la superficialitat i de la
provisionalitat

**Natzaret i Betlem: amb el Crist a la
pròpia llar**

La comunió de vida que instaura el matrimoni troba el seu centre fonamental al misteri eucarístic. Jesús continua lliurant-se a la seva Esposa en el sacrifici de la missa; i, a través de l'Eucaristia, continua donant als esposos la llum i la força perquè s'estimin com Ell ha estimat la seva Església, perquè donin al seu Pare nous fills per mitjà del seu amor fidel i fecund. Per als esposos cristians, el sagrari s'alça sempre com la referència emblemàtica del seu amor.

El Crist uneix, no separa. Al mateix temps, la caritat i l'afecte afegeixen categoria al respecte per l'altre i valoren sàviament les seves necessitats, de manera que el propi comportament espiritual no suposi un pes; evita, per exemple, apartar-se per pregar quan allò que urgeix és reparar una porta que no tanca, atendre una visita o preparar el sopar, ja que aquestes mateixes

activitats es transformen en ocasió de trobada amb Déu, és a dir poden convertir-se en pregària.

El que separa els homes entre ells, el que porta un matrimoni al naufragi, sol procedir de la supèrbia que pretén enrocar-se en “la seva” raó, i d'aquesta manera resisteix el do de Déu i aïlla l'interessat dels altres.

Heus aquí un consell de sant Josepmaria als esposos: «Eviteu la supèrbia, que és l'enemic més gran del vostre tracte conjugal: en les vostres petites disputes, cap de vosaltres no té raó. El qui està més serè ha de dir una paraula que deturi el mal humor fins més tard. I més tard —tots dos sols— baralleu-vos, que ja fareu les paus de seguida».

Descans i filiació divina: l'ensenyament de Jesús

En parlar del descans autèntic, Jesús ens està ensenyant a conduir-nos com a fills de Déu. De la mateixa

manera que uns pares de la terra es preocupen de l'alimentació, del vestit, del desenvolupament harmònic dels fills, així Déu obra amb nosaltres; o, per a expressar-ho de manera més exacta, la paternitat en la terra és un reflex de la paternitat divina.

Ens trobem davant d'un aspecte de cabdal importància per entendre qui és el nostre Pare Déu i com ens tracta. Cauríem en un error gran si l'imaginéssim com un ésser tremend i llunyà, que habita en el cel infinit, desentès de les criatures que Ell mateix ha posat en l'existència.

Malgrat que desitgem sincerament comportar-nos com a cristians, aquest perill ens ronda. «Cal arribar a la convicció que tenim Déu contínuament a la vora. –Vivim com si el Senyor habités a la llunyania, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora.

29 de setembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/eucaristia-
i-vida-cristiana-nou-llibre-de-mons-
xavier-echevarria/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/eucaristia-i-vida-cristiana-nou-llibre-de-mons-xavier-echevarria/) (08/08/2025)